

Overweging 11 november 2017 Citykerk Het Steiger

Voorganger: Gerda Hendriks

Lezingen: Jesaja 48, 17-21, Psalm 70 en Matteüs 25, 14-30

We hoorden vandaag een gedeelte uit de verzameling profetieën, die gewoonlijk worden toegeschreven aan een profeet, die optrad gedurende de Babylonische ballingschap (586-539 v. Chr.). Hij wordt aangeduid met de term Deutero-Jesaja, de tweede Jesaja. Men veronderstelt, dat hij een geestverwant is geweest van de grote profeet Jesaja. Zijn profetieën hebben betrekking op een tijd zonder hoop of perspectief. De profeet kondigt echter aan, dat God het verstrooide en vertrapte volk zal bevrijden; door toedoen van Cyrus, de koning van de Perzen. De terugkeer naar het eigen land wordt vergeleken met de uittocht uit Egypte: voor de tweede maal gaat het volk een nieuwe toekomst tegemoet. De profeet roept zijn toehoorders op, om hun apathie te laten varen en uit de ballingschap terug te keren naar Jeruzalem.

Dat God een bevrijdende God is, beluisteren we ook in Psalm 70: "mijn helper en bevrijder zijt Gij toch". De psalmist is er zeker van, dat God tussenbeide zal komen. Het openingsvers: "God, kom mij te hulp, Heer, haast U mij te helpen" straalt hetzelfde vertrouwen uit en is een bekend gebed geworden. In de psalm is er een felle tegenstelling tussen wat de "vijanden", die de psalmist naar het leven staan, te beurt mag vallen en wat degenen die de Heer oprecht zoeken, mogen verwachten. Opmerkelijk is, dat de psalmist zich op het einde nog steeds "arm" en zelfs "ellendig" voelt en blijft roepen: "kom haastig, Heer, wil toch niet talmen!" De hele psalm blijft één en al klacht.

De gelijkenis van vandaag is een gedeelte uit de laatste lange toespraak van Jezus op de Olijfberg. Hij spreekt daarin met zijn leerlingen over "de komst van de Mensenzoon", over de bevrijding die hen en ook ons te wachten staat. Niemand weet echter, wanneer die dag en dat moment zullen aanbreken, alleen de Vader weet het. Deze gelijkenis roept op tot een waakzaam verwachten van het koninkrijk der hemelen.

Opmerkelijk is, dat de dienaren uit de gelijkenis het nodige ter beschikking wordt gesteld. De eerste twee knechten gaan daarmee direct op pad en zetten zich naar vermogen in. Maar de derde knecht loopt weg voor het hem toevertrouwde; hij heeft er zo zijn bedenkingen bij. Zijn handelen blijft vruchteloos en hij wordt door de heer van de dienaren bij zijn terugkeer, totaal afgewezen; terwijl de anderen goed werk hebben verricht en mogen aanzitten

bij het feestmaal van hun heer. Het slot van de gelijkenis klinkt wrang: wie niets heeft, hem zal zelfs wat hij heeft nog ontnomen worden. Het gaat hier om mensen, die hun talent totaal verspillen en weigeren om aan de slag te gaan. Als Jezus deze toespraak houdt is het kort voordat hij op de Olijfberg zal worden overgeleverd. Jezus moet zijn blijde boodschap in handen leggen van zijn eigen mensen, zijn leerlingen. Zal hij zich afgevraagd hebben, of zij zijn levenswerk verder zullen dragen en ervan uitdelen, zodat het vrucht draagt?

Uit de lezingen van vandaag komt een God naar voren, die mensen bevrijdt. Maar diezelfde God vraagt van mensen om in beweging te komen, het leven aan te durven. We moeten werken aan een aarde, waar het goed wonen is voor allen en die wij zorgvuldig beheren. We lopen dan soms risico en er rijzen vragen. Zelfs kunnen we, zoals de psalmist, weleens het gevoel krijgen, dat we bijna kopje onder gaan.

Toch mogen we ons, al doende, gedragen weten door een God, die niets liever wil dan dat alle mensen recht wordt gedaan en vrede kennen. Een God, die ons wil voorgaan op de weg van bevrijding.

Bidden we, dat we in dat vertrouwen onze weg mogen vervolgen.